

Bilag til beretn. fra udv. ang. lovf. om kommunernes styrelse.

ff.), at kommissionen på dette område navnlig har lagt vægt på Fynsundersøgelsen, hvoraf fremgår, at de kommunale sygehuse på Fyn alle blev drevet i fællesskab mellem købstaden og amtskommunen, og at sygehusudgifterne kun lagde „beslag på en forholdsvis beskedne del af den samlede skatteudskrivning“ i købstæderne. Dette passer ikke på et rent kommunalt hospital som Frederiksbergs, og på det frederiksbergske budget for 1966-67 beslaglægges udgifterne til hospitalsvæsen godt 24 mill. kr. af budgettets totale udgifter på ca. 154 mill. kr.

Frederiksberg Hospitals beliggenhed midt i kommunen betyder både for hurtigheden i patienttransporten og for de pårørende en meget betydelig fordel for den frederiksbergske befolkning. Selv om det pågældende lovforslag som nævnt ikke tilsigter at gælde for Københavns amtskommune og Frederiksberg kommune, mener jeg allerede nu fra frederiksbergsk side at måtte fremhæve, at Frederiksberg kommune må modsætte sig, at dens hospitalsvæsen overtages af amtskommunen, og jeg kan oplyse, at efter de overvejelser, der foregår i Hovedstads-kommunernes Samråd, er det ikke tanken at slå Københavns, Frederiksbergs og amtets hospitalsvæsen sammen; det ville blive et alt for stort administrationsapparat. Derimod er det tanken effektivt at styrke samarbejdet mellem de 3 hospitalvæsen. Der er således al mulig udsigt til, at Frederiksberg i modsætning til de almindelige købstæder også fremtidig vil have sit eget hospitalsvæsen med deraf følgende særforhold i skatteudskrivningsmæssig, administrativ og regnskabsmæssig henseende, og også heri ligger et meget stærkt argument for i forslaget til lov om kommunernes styrelse at indføre en udtrykkelig hjemmel til de fornødne afvigelser for Frederiksbergs vedkommende.

Endelig skal jeg fremhæve endnu en skævhed, der opstår for Frederiksberg som følge af, at de to lovforslag ikke dækker

samme landområde. Ifølge kap. IV i forslaget til lov om kommunernes styrelse bliver tilsynsmyndigheden for samtlige primærkommuner et for hver amtsråds-kreds oprettet tilsynsråd, bestående af amtmanden som formand og 4 amtsrådsmedlemmer. Ideen hermed er at skabe en organisationsform for tilsynet, hvorved „hensynet såvel til det lokale folkevalgte element som den statslige repræsentation kan tilgodeses“, jfr. kommunallovkommissionens betænkning p. 159. Denne tanke kan måske være naturlig for de hidtidige købstæder, som efter forslaget til lov om revision af den kommunale inddeling skal indgå i amtskommunerne, idet tilsynsrådets 4 medlemmer således udgår af et amtsråd, købstadens borgere selv har været med til at vælge. Da det sidstnævnte lovforslag ikke omfatter Københavns amtskommune og Frederiksberg kommune, vil disse betragtninger ikke gælde for Frederiksberg, der stadig vil stå uden for amtskommunen og den amtskommunale økonomi, og hvis borgere ikke vil have valgt medlemmer til amtsrådet. Det „folkevalgte“ element i tilsynsrådet vil således ingen tilknytning have til frederiksbergske forhold, og jeg må derfor mene, at det vil være rigtigere at lade statens tilsyn med Frederiksberg forblive hos indenrigsministeriet ligesom tilsynet med Københavns kommune. Dette vil sikkert også være hensigtsmæssigt, fordi Frederiksbergs særstilling på så mange punkter, jfr. ovenfor, vil stille et amtsorganiseret tilsynsråd over for problemer, der vil virke fremmede for det.

En bestemmelse om indenrigsministeriets tilsyn med Frederiksberg kommune kan næppe klares alene ved den foreslåede regel à la købstadkommunallovens § 34, stk. 2, men der må sikkert en udtrykkelig lovbestemmelse til, enten i tilknytning til den ønskede „Frederiksbergparagraf“ eller ved en tilføjelse til forslagets § 47 om tilsynsmyndigheden.

A. Støhr Johansen.